

Op het
slappe koo'd

Op het slappe koord

Koorddanseres 1

VANESSA GERRITS

Ook van deze auteur

Tweedehands Vleugels
Zilveren Vleugels
Verstrengelde Vleugels

Copyright: ©Vanessa Gerrits, 2019
Omslagontwerp: Julio Colomo (colomo.be)
Eerste druk 2019

Gelieve dit werk niet te kopiëren zonder toestemming van de auteur, die je kunt aanvragen via mail. Alle gelijkenissen met bestaande personen zijn puur toevallig.

Ook verkrijgbaar als e-book!

www.vanessagerrits.be



HOOFDSTUK 1

Op repeat

Ik weet echt al exáct waar dit naartoe gaat.

Maar hier zit ik dan toch weer in Bar Celona, te knabbelen op het korte zwarte rietje in mijn virgin mojito. Ik probeer me te concentreren op de vervagende muntsmaak op mijn tong in plaats van op Vincents knappe blauwe ogen. Ogen die ik me al prima kon inbeelden in de lieflijke oogkasjes van mijn toekomstige kroost.

“Uhu ... Ja, uhu ... Snap ik wel, hoor.”

Tot zover mijn bijdrage aan dit gesprek waarin ik – mocht je dat niet doorhebben – gedumpt word door Vincent Verhaghen, met wie ik zo’n vier maanden date.

Gedatet héb.

Het doet me misschien nog wel het meest pijn om afscheid te nemen van de alliteratie in zijn naam. Het rolt gewoon zo vlot van de tong: “Vincent Verhaghen, mijn verloofde. Vincent Verhaghen, de vader van mijn kinderen.”

Kijk, het begint allemaal met een V!

Vincent Verhaghen, ‘de man die me dumpst op een woensdagavond in mijn stamcafé’, rolt helemaal niet vlot van de tong.

Daar lijkt-ie zich dus helemaal niets van aan te trekken.

“Ik hoop dat je het begrijpt, Marie.”

“Ja hoor, doe ik. Prima.”

Ik klamp me vast aan datgene dat ironisch genoeg de reden is van onze breuk.

Mijn handtas.

Het karamelkleurige leer voelt glad aan onder mijn vingertoppen terwijl ik op de tast het verhoogde merkembleempje zoek. Het goudkleurige metaal is koel en ik druk het als een stempel in mijn duim.

Liever duimzeer dan hartzeer, toch?

Vincent staat op en buigt zich naar me toe met dat lange lijf van hem om een afscheidskus op mijn wang te drukken. Ik trek een gezicht dat hem snel van gedachten doet veranderen.

Mooi zo. Koekje van eigen afwijzingsdeeg.

Hij zucht en verlaat Bar Celona met een afscheidsrinkel van het belletje aan de deur.

En dan zit ik alleen aan het tweepersoonstafeltje naast de deur terwijl alle andere café-gangers zich amuseren met wederhelften en vrienden. Waarschijnlijk kijken sommigen onder hen me vol medelijden aan, maar ik zit in mijn eigen hoofd en let er niet op.

Zucht. Vaarwel Vincent Verhaghen en je oneindige alliteratiemogelijkheden.

Ik weet precies wat Ymke gaat zeggen als ik haar zo dadelijk vanachter de bar vandaan roep om me te vergezellen voor een allesbehalve-virgin mojito: “*Who the hell needs Vincent Verhaghen? Je verdient zo veel beter!*”

Maar dan staat ze opeens naast me en iets in de blik van mijn één jaar jongere nichtje doet me vermoeden dat ze me vanavond geen peptalk komt geven.

Ze zakt neer op Vincents verlaten stoel.

Medelijden druipt van haar gezicht en haar zwarte armbanden rinkelen wanneer ze haar hand over het tafeltje naar me toe reikt om troostend mijn arm te strelen.

“Is het weer zover, meid?”

Ik knik en er knapt iets.

“Mijn leven staat op repeat, Ym.”

Ik gooi het kapotgeknabbelde rietje in de vintage asbak van namaakmarmar, die daar (sinds roken in een café goddank verboden is) enkel nog staat om tapasstokjes in weg te werpen.

Jeetje, ik ben mezelf duidelijk niet aan het afleiden van het feit dat ik net alwéér gedumpt ben, hoor. Vintage asbakken zijn gewoonweg razend boeiend.

Ik wacht tot Ymke alsnog switcht van medelijdenmodus naar ‘peptalk time’, maar ze blijft verontrustend serieus naar me kijken.

Alsof ze iets van me verwacht.

Zoals een kind dat naar een dode vlinder staart en hoopt dat die alsnog met z’n vleugeltjes gaat flapperen. Dat het helemaal niet dood is, dat mooie maar oh zo dode ding.

Ik besef dat ik het helemaal niet fijn vind om zo bekeken te worden.

Ik sla mijn beide armen om mijn handtas en voel me er grotendeels beschermd achter – ook handig om mijn vetrolletjes te verbergen in dit strakke jurkje, trouwens.

Totdat Ymke begint te praten en ze me elke illusie van geborgenheid ontnemt.

“Marie, meid, ik weet dat je dit niet wilt horen, maar ik ben je beste vriendin – je nichtje – en ik hou van je zoals je bent. Maar ...”

“Maar, wat?”

Ik pers de woorden door opeengeklemd kaken. Ik haat confrontaties. Ik voel me dan zo ... naakt. Mijn ogen schieten nu al vol met tranen. Wanhopig probeer ik ze weg te slikken en knippen, wetend dat de dammen op barsten staan. Het enige wat daarvoor nodig is, is nog één extra woord van Ymke.

“Maar ...”

Hier komt-ie dan.

“Maar ik denk dat het nu echt tijd is dat je hulp zoekt. Het breekt mijn hart om te zien hoe je leven hierdoor steeds weer de pas afgesneden wordt. Hoe je steeds weer je baan en je lief verliest. Het bréékt ... mijn ... hart.”

De hand die eerst nog troostend mijn arm streefde, grijpt me nu beet met een wanhopige kracht. Ik word gedwongen om voorbij mijn tranen in haar ogen te kijken.

Mijn nichtje heeft lichte grijsblauwe ogen (een beetje zoals die van Vincent, alleen hebben die van haar zo'n mooi donker randje eromheen dat perfect bij haar mahoniekleurige haar past). Ze ziet er ook altijd net dat tikkeltje duisterder uit dan de gemiddelde Traasdalse barmeid van zesentwintig.

Leren jasjes, stoere juwelen, blokken van rijlaarzen. Toch ben ik met mijn polkadotjurkjes en hetzelfde kapsel als dat van toen ik tien was degene van ons twee die de meeste duisternis met zich meedraagt.

Dekentje.

De reden waarom ik steeds geloosd word door bazen en boyfriends, de reden waarom Ymke deze 'interventie' onderneemt, steekt netjes opgevouwen in mijn designerhandtas.

Een stom ... onnozel ... onmisbaar ... essentieel dekentje.

Mijn Dekentje.

Ik klem mijn tanden nog wat steviger op elkaar en vecht tegen de tranen. Als ik nu een ui aan het schillen was, zou ik een koffielepeltje in mijn mond houden – dat helpt echt. Maar

in mojito's zitten geen lepeltjes, dus aan die huis-tuin-en-keukentip heb ik nu niet zo veel.

“Kom op Marie, het is toch helemaal geen taboe meer om in therapie te gaan? Dat is het al niet meer sinds de nineties! Het is ...” Ze haalt haar schouders op alsof ze zelf ook doorheeft dat ze met haar volgende statement een stapje te ver gaat: “... een statussymbool?”

Een korte opstoot van puberale frustratie geeft me genoeg kracht om even voorbij de emotiebrok in mijn stem te spreken.

“Weet je, nog niet zo lang geleden zaten we aan ditzelfde tafeltje en zei je dat de ware mijn dekentje zou dragen als een cape en zo mijn hoogstpersoonlijke held zou worden. Die gesprekken vond ik persoonlijk een stuk aangener, Ym.”

“Weet ik. Maar je hebt gelijk: je leven staat op repeat. En dat komt doordat Einstein gelijk had.”

“Einstein? Wat heeft Einstein hier in godsnaam mee te maken?”

Ze houdt een wijsvinger omhoog. Heel even bedenk ik dat Ymke een jaar geleden nog zo'n ringetje in het midden van haar neus droeg. Dat betekent dat ik dus op het punt sta levenswijsheid te ontvangen van iemand die er vrijwillig bij liep als een losgeslagen stier in de straten van Pamplona.

“Einstein zei,” begint ze betweterig, “dat het waanzin is om altijd hetzelfde te blijven doen en toch een ander resultaat te verwachten.”

Dan staat ze op, draait ze zich om op de hielen van haar motorlaarsjes en laat ze me met open mond achter. Ik zie haar d'r leren vestje van de kapstok bij de bar graaien.

Blijkbaar zit haar shift erop.

Met op elkaar geperste lippen trek ik mijn eigen marineblauwe trenchcoat aan. De satijnen voering in de mouwen glijdt soepel over de *little black dress* die doorgaat voor een gepast werkplunje bij Mannocorp International, waar ik werk als Junior Account Aquisition Assistant.

Mijn handtas druk ik stevig tegen mijn zij – je kunt wel al raden dat tasjesdieven zowat mijn ergste nachtmerrie zijn. Snel sluipt een nog onaangenamere gedachte dan die aan een tasjesdief mijn hoofd binnen: *hebben Ymke en Einstein gelijk?* “Tot morgen!” Ym zwaait naar Bart, de barman die haar plek achter de bar heeft ingenomen.

“Doei!” zwaai ik halfhartig.

Het is immers niet omdat je pas bent gedumpt, dat je onvriendelijk moet zijn – tenzij het tegen je ex is. Bovendien is Bart, met zijn blondbruine krulhaar en vlotte babbel, een hartstikke goeie gast. Weliswaar een gast die op de een of andere manier onherroepelijk in de *friend zone* beland is.

Ik volg mijn nichtje naar buiten, waar de zon zijn afdaling inzet. De inrichting van Bar Celona – die een mix is van industrieel en bruin café – laat het niet vermoeden, maar de bar is gevestigd in een van de meest statige achttiende-eeuwse panden aan de rand van het Wilhelmplein.

De verweerde bakstenen van alle historische huizen, winkels en horecazaken die eromheen liggen, baden op dit tijdstip in een prachtige gouden gloed.

Ondanks mijn rotavond geniet ik van de vergulde gevels en het aangename lenteweertje. Traasdal is mijn thuis, Ymke is mijn familie. Ik zou hier nooit weg willen; voor geen man, geen baan of wat dan ook.

We vallen langs elkaar in een vertrouwde tred en ik adem diep in. Er hangt iets in de lucht, bovenop de vage stadsgeuren van uitlaatgassen, kebabtenten en Ymkes Lady Million-parfum.

Het aroma van verandering.

Verandering kun je natuurlijk niet effectief ruiken. Toch voelt het alsof de breuk met Vincent en Ymkes ommezwaai iets in me hebben losgemaakt. Dus misschien moet ik maar gewoon doen alsof ik verandering ruik.

Ik zou inderdaad moeten veranderen. En het is niet zo dat ik niet wil veranderen. Het is alleen dat ...

“Jij bent ongewoon stil,” merkt Ymke op na enkele minuten zwijgzaam wandelen.

“Aan het nadenken.”

“Nadenken over wat ik gezegd heb?”

“Over wat anders? De economische toestand van Gstaad?”

“Wat?”

“Ik zeg zomaar wat.”

“Behoorlijk *random*. Waar ligt dat eigenlijk, Gstaad? Is het een land?”

“Een stad in Zwitserland, geloof ik. Maar goed, doet er niet toe.”

Al wandelend knoop ik mijn trenchcoat dicht. De strakke riem om mijn middel geeft me iets minder het gevoel dat ik elk moment uit elkaar kan vallen om verzwolgen te worden door het zwarte gat achter mijn navel.

Fysiek althans.

Met mijn jas stevig dichtgesnoerd en mijn handtas aan de arm, neem ik tegelijkertijd een hap adem én een besluit.

“Goed dan, ik doe het.”

Ymke zegt enkele stappen niets.

“Goed,” zegt ze uiteindelijk.

“Goed.”

Stilte.

“Moet jij niet naar je auto?”

Ik wijs naar het steegje waarin ze haar afgeleefde Volvo meestal parkeert. In plaats van afscheid te nemen, haakt ze haar arm in de mijne.

“Je dacht toch niet dat ik je vanavond alleen ging laten met Mia Miauwsikowska, of wel soms?”

Nee, eigenlijk dacht ik dat inderdaad niet, al is de vacht van mijn zwart-witte kattin Mia uitstekend om op uit te huilen. (Empirisch ondervonden.)

“Bedankt, Ym.”

“Ach, ik doe het net zozeer voor mezelf als voor jou. Kunnen we ons samen lekker volvreten en de nieuwste aflevering van *DwD* kijken.”

Ik gniffel. We hebben op dumpdagen zoals deze inderdaad een langlopende traditie van muntijsvreetbuien en *Dancing with Destiny*-marathons. Die moet natuurlijk in ere gehouden worden.

Maar uren later verandert zelfs Yms troostende aanwezigheid niets aan het feit dat ik om drie uur 's nachts alsnog alleen, met Mia Miauwsikowska opgekruld aan mijn voeten, mijn tranen afdroog aan Dekentje.

De enige twee constanten in mijn leven zijn deze lap stof en voortdurende afwijzing. Je hoeft inderdaad geen Einstein te heten om die twee met elkaar te verbinden.



HOOFDSTUK 2

Snipperdag Gewoon, donderdag

Ik word wakker van een ruwe tong die aan mijn tenen likt, luttele minuten voor mijn wekker zou afgaan om kwart voor zeven.

“Mia, kappen nou.”

Kreunend geef ik haar een duwtje.

Ze springt van bed en rent op een kattendrafje naar de keuken, klaar voor haar favoriete brokjesontbijt. Maar ik kan mezelf er niet toe aanzetten haar te volgen.

Ik trek Dekentje over mijn hoofd om de ochtendstond buiten te sluiten. De gordijnen voor de hoge ramen aan weerszijden van mijn bed ben ik gisteren blijkbaar vergeten te sluiten, want het zonlicht stroomt ongefilterd naar binnen. Het ziet ernaar uit dat het een mooie dag gaat worden voor de rest van de wereld.

Voor iedereen die niet net gedumpt is.

Voor iedereen die op kantoor niet hoeft te doen alsof er niets aan de hand is, omdat je anders het label van ‘overemotioneel’ krijgt opgeplakt van je (mannelijke) collega’s.

Begrijp me niet verkeerd, ik doe mijn werk graag. Maar Mannocorp is nog steeds zo’n plek waar vrouwen assistentes

blijven terwijl de mannen hogerop klimmen. Zo'n plek waar het me bij elke meeting weer opvalt dat ik de enige penisloze persoon aan de vergadertafel ben.

Na een moment van intern getouwtrek tussen zelfmedelijden en plichtsbewustzijn, besluit ik het alarm voor een keer te negeren. Nog geen ene dag was ik ziek dit jaar.

Niet één!

Ik verdien dit. Een snipperdag. Een *mental health day*.

Dus ik zet mijn telefoon resoluut op stil en draai me nog eens om onder Dekentje. Het plan is om uit te slapen en straks ... Misschien kan het geen kwaad om eens wat internetresearch te doen over ... Of een keer te bellen naar iemand die ...

Laat ook maar.

Ik sta op, want nadenken over mijn psychologische problemen – en oplossingen voor die psychologische problemen, die vereisen dat ik over Dekentje praat met een wildvreemde – is nog tien keer vervelender dan gaan werken. “Op naar Mannocorp dan maar,” verzucht ik tegen niemand in het bijzonder, gezien Mia al in de keuken zit en Ymke op de bank slaapt.

Intussen is het al vijf voor zeven en loop ik tien minuten achter op schema. Het eerste wat ik doe is Dekentje opplooiën – ik plaats het zachte vierkant behendig in mijn handtas.

Dan huppel ik (huppelen heeft bij mij niets met vrolijkheid te maken, eerder met haast) op blote voeten naar de badkamer. Mijn badkamer is piepklein, maar de tegels met een lichtblauw bloemenpatroon die tot helemaal aan het plafond reiken en slechts onderbroken worden door een decoratief boordje, geven me altijd weer het gevoel dat ik op vakantie ben in de Provence.

Snel was ik er mijn gezicht, breng ik dagcrème aan en poets ik mijn tanden.

Aan de wasbak word ik bruusk geconfronteerd met de realiteit van mijn relatiestatus wanneer ik Vincents blauwe tandenborstel in mijn spoelbekertje zie staan.

Nou. Hopelijk gelooft Vincent in het belang van recycleren.

Ik kegel het plastic ding in het pedaalemmertje bij de wc en maak een mentale notitie om voor alle kleine, domme dingen die hij de afgelopen vier maanden in mijn leven geïnfiltreerd heeft hetzelfde lot te bezegelen. Een trui hier, een telefoonoplader daar.

Die trui gaat naar de kringloopwinkel en die lader hou ik lekker zelf. Ik denk immers niet dat hij ervoor terug zal komen, en weet je wat, als hij dat wel doet heeft-ie pech.

Vier maanden is niets; een oogwenk. Wat ben ik nu eigenlijk kwijt? Niets onmisbaars. Geen ledemaat of zielsverwant. Gewoon een vent die toch niet de ware was.

Mia staat intussen naast me te miauwen omdat ze haar ontbijt nog niet heeft gehad en zorgt voor een welkome afleiding van mijn liefdesdrama.

“Ja ja, poezemiauw,” brabbel ik voorbij het verzamelde munttandpastaschuim in mijn mond, terwijl ik met mijn voet over haar vacht aai.

Gelukkig heb ik altijd al een goed evenwicht gehad. Het doet me denken aan die keer dat ik op het muurtje rond de speelplaats op school balanceerde omdat ik wilde oefenen om koorddanseres te worden. De leerkrachten moesten er uiteindelijk een ladder bijhalen om me naar beneden te krijgen.

Glimlachend bij die herinnering ga ik iets beter gehumeurd verder met mijn ochtendritueel.

Ik spring in mijn jurk van gisteren, smeer wat blush en highlighter over de sproeten op mijn wangen en blaas mijn pony snel uit met een ronde borstel, hopen dat ik Ymke niet wakker maak met het geluid van de haardroger.

Wegens tijdgebrek laat ik de rest van mijn halflange, hazelnootbruine lokken er maar wat wild bij hangen.

Zo. Goed genoeg voor een doorsnee dag op kantoor.

Ymkes kapsel daarentegen is een natuurramp wanneer ik haar gedag ga zeggen. De statische elektriciteit van mijn bankstel heeft haar donkere lokken duidelijk geen dienst bewezen vannacht.

Een binnenpretje onderdrukkend geef ik haar een zoen op haar wang.

“Ym? Ik ben ervandoor. Sluit jij af wanneer je vertrekt?”

Ze geeuwt iets onverstaanbaars terug – ik vermoed dat het een instemming is.

Wanneer ik met de klink in mijn hand sta, overweeg ik om alsnog die snipperdag te nemen. Als ik nu eens gewoon zou binnenlopen bij een willekeurige psycholoog, en vragen of er nog een plekje vrij is voor vandaag?

Het antwoord zou natuurlijk negatief zijn. Toch?

Ik bedoel: als je een dermatoloog (puistenknijper) al weken op voorhand moet boeken, zal dat bij een psycholoog (zielenknijper) vast ook wel zo zijn. Maar dan heb ik op zijn minst het gevoel dat ik iets onderneem.

Dat ik iets dóé.

Dan kan ik straks verslag bij Ym uitbrengen in Bar Celona en zeggen: “Hé, ik heb het geprobeerd. Morgen is er weer een dag!” en zorgeloos van mijn mojito genieten tijdens happy hour.

Ondanks het feit dat ik geen gebrek heb aan fantasiescenario’s vertrek ik gewoon naar kantoor zoals het brave werkschaapje dat ik ben.

Onderweg maak ik mijn gewoonlijke stop bij Tea Factory.

Tien minuten vertraging of niet – ik heb echt een portie munt nodig.

“Een XL-beker moroccan mint, alstublieft,” zeg ik wanneer het mijn beurt is. De bebrilde jongen achter de toog overhandigt me een kartonnen beker met het hippe maar

foutieve ‘Marri’ erop gestift, geurend naar verse munt met Marokkaanse kruiden.

Betalen doe ik met twee muntstukken van twee euro die los in mijn jaszak zitten, want in het publiek mijn portemonnee uit mijn tas halen zonder Dekentje prijs te geven, is een risico dat ik zelden neem. Met een tiental euro cash en een bankkaart in je jas of telefoonhoesje kom je gelukkig al een heel eind.

“Bedankt, hou het wisselgeld maar.”

Ik voel me meteen een stuk kwieker dankzij de thee, alsof het idee van een werkdag te skippen even absurd is als het feit dat Amerikanen effectief boterhammen met pindakaas en jam eten.

Vanuit Tea Factory is het nog twee minuten stevig doorwandelen naar Mannocorp, dus ik ben nog net op tijd voor de ochtendmeeting.

Hmm, misschien kan ik dan voortaan wel altijd tien minuten langer slapen?

Ik hijs mijn handtas nog wat dichtert tegen me aan wanneer ik het grote glazen Mannocorp-gebouw betreed. Hier aan de rand van het historische centrum van Traasdal kan het met zijn achttien verdiepingen bijna doorgaan voor een wolkenkrabber.

Ook het interieur straalt *Manhattan wannabe* uit. Binnen in de lobby lijkt alles wel gemaakt van een weerspiegelend oppervlak: de glanzende marmeren vloer, het streeploos geboende glas, de chromen koffietafelstukjes in de wachtruimte

...

Mijn hakken klikken hard op het marmer terwijl ik me naar de lift haast.

Samen met acht anonieme ‘eveneens aan de late kant’-collega’s van wie ik er slechts twee van gezicht herken, word ik naar de elfde verdieping gehesen. De ping van de liftdeur gaat net wanneer mijn horloge aangeeft dat het halfnegen is.

Sprintje naar de vergaderzaal en ...

“Marie!”

In de gang word ik meteen getackeld door een klein maar genadeloos projectiel.

“Tina, ik schrik me rot!”

Mijn BWF (Best Work Friend) is de personal assistent van Christopher Looyers, Key Account Manager en royale zak. Hierdoor verkeert ze in een permanente staat van koffiegeïnduceerde stress op de werkvloer – in tegenstelling tot op de dansvloer.

Gelukkig maakt dat Tina ook de beste persoon van kantoor om tegen te klagen over mijn verplichte samenwerking met Looyers en alle andere Zakken in Pakken die hier werken.

Hoe dan ook, ik werd dus getackeld.

“Marie,” herhaalt Tina mijn naam. “Takahana – ze zijn een dag te vroeg!”

Haar miniatuurhandjes grijpen mijn vlezige bovenarmen vast en haar bruine poppenogen boren zich in die van mij met de intensiteit der recent ge cafeïneerden.

“Oh shit. Shit!”

“Ik heb je wel honderd keer proberen te bellen. Waarom nam je niet op?”

Natuurlijk: mijn stomme smartphone staat nog steeds op stil. Het zal ook weer een keertje niet.

Ik onderdruk een zacht, paniekerig gejack en pers de vertrouwde massa van mijn handtas tegen mijn zij. Terwijl ik diep probeer adem te halen, onderdruk ik de neiging om mijn troostobject uit m'n handtas te halen.

Adem in, adem uit.

Oké, *damage control*: ik probeer naar mijn beste vermogen te berekenen hoeveel tijd het zal kosten om van hier naar mijn bureau te spurten en dan naar vergaderzaal Lima aan de andere kant van de verdieping, wanneer Tina me de Takahana-files in handen duwt en de berekening overbodig maakt.

Hallelujah.

“Hier, haast je!” Ze stoot me in de juiste richting. Ik voel me als het balletje in een pinballmachine, maar gehoorzaam.

“Breng je ook de ...”

“Natuurlijk. Open jij nu maar gewoon binnen exact drie minuten de Lima-deur. Ik zal klaarstaan.”

Ik knik haar dankbaar toe (mezelf belovend om straks even langs Starbucks te rennen om haar d'r favoriete ijskoffiedrankje te bezorgen als bedankje) en ren naar de grote vergaderruimte waar iedereen op me aan het wachten is.

Gelukkig heb ik eergisteren al wat Japanse begroetingsetiquette opgezocht en sta ik niet helemaal voor aap wanneer meneer Matsumoto en zijn driekoppige entourage zich al buigend naar me toe wenden.

Ik geef een – hopelijk beleefd – minibuiginkje terug, wat niet zo vanzelfsprekend is met mijn handtas aan mijn arm bungelend en al die files in mijn armen.

Christopher Looyers (verantwoordelijk voor de Takahana-account) schenkt me een misprijzende blik vanachter de menselijke haag korte Japanners. Ik doe mijn best om hem te negeren. Ik mag me nu niet van de wijs laten brengen. De Takahana-account is te belangrijk – en eerlijk gezegd ook te boeiend – om te verspelen aan intercollegiaal gekibbel.

In tegenstelling tot heel wat andere Japanse accounts waarmee Mannocorp samenwerkt, is Takahana geen producent van populaire computerspelletjes of hoogstaande technologische snuffjes waarvan ik nul komma noppes snap. Nee, Takahana is dé Japanse *up-and-coming* naam op gebied van designerhandtassen!

“Marie, *how nice of you to join us,*” begroet Looyers me berispemd in zijn uitsloverige versie van een Brits accent. “*Gentlemen, meet Marie Demoorteleer, our Júnior Account Acquisition Assistant.*”

Ik pers verontschuldigende glimlachjes in de richting van onze vier gasten, deels omdat ik te laat ben (altijd gênant) maar ook omdat ik dankzij mijn internetresearch weet dat Japanners het erg ongepast vinden om anderen in het openbaar op de vingers te tikken.

Looyers heeft, voor al zijn hoge praat, duidelijk niet dezelfde research verricht als ik.

De beschroomde Japanners voelen de spanning tussen mij en Looyers meteen aan en kijken schoorvoetend naar de vloer.

Tijd voor een 'breek het ijs'-moment. Ik schat dat er nu wel drie minuten gepasseerd zijn en open de dubbele deur van de vergaderzaal, stilletjes biddend dat mijn BWF er inderdaad zal staan. En ja hoor.

Wat is ze toch een schat.

Tina rolt een trolley naar binnen waarop vier prachtige bonsais geschikt staan in een soort schattig miniatuurtuinje.

Enkele twijfelachtige tellen lang weet ik niet meer zo zeker of ik er goed aan gedaan heb – cadeaus geven is in de Japanse cultuur namelijk iets heel ritualistisch en delicaats, althans volgens Google.

Maar dan lichten de gezichten van het Takahana-entourage zichtbaar op en trekt er tegelijkertijd een 'waarom heb ik daar niet aan gedacht'-donderwolk over Looyers' opeens niet meer zo zelfingenomen smoel.

Ha!

Even ben ik het feit dat ik een recent gedumpte zevenentwintigjarige met een behoorlijk abnormale troostdekentje-afhankelijkheid ben helemaal vergeten en valt alles op zijn plek.

Mijn deel van de presentatie verloopt vlekkeloos.

Het is waar dat ik in het verleden al veel jobs verloren ben door Dekentje, maar ik werk nu al elf maanden bij Mannocorp en voel me alsof ik de wereld aankan. Wie weet, als alles vlot verloopt, zit er misschien wel een promotie voor me in.

Hé, misschien heb ik dan eindelijk budget voor de therapie die ik zo overduidelijk nodig heb.

Ik voel me behoorlijk tevreden wanneer ik ga zitten en Looyers aan zijn deel van de presentatie begint, maar mijn geluk is – zoals gewoonlijk – van korte duur.

Hoewel ik hoogstpersoonlijk Looyers' presentatietekst heb doorgenomen (en gecorrigeerd op twee dt-fouten), gooit hij het opeens over een volledig andere boeg. Waar ik verwacht had te kunnen meelippen wat Looyers zei en te knikken op exact de juiste momenten, begint hij in zijn beste Engels een ongepland betoeg af te steken.

“Het is voor ons mannen een mysterie wat vrouwen zoals juffrouw Demoorteleer hier zoal meezeulen in die gigantische handtassen van hen. Toch?”

De Japanners lachen beduusd en lijken terughoudend akkoord te gaan met de stelling – zich net als ik pijnlijk bewust van hoe het bloed naar mijn hoofd stijgt, te merken aan de bezorgde blikken die ze me schenken.

Mijn gelaarsde voeten krijgen het opeens onbehaaglijk warm en ik ben me hyperbewust van mijn elleboogholtes, omdat ik ze zo hard voel tintelen dat het net lijkt alsof ik hun moleculen een voor een kan tellen.

Ik verstrak mijn greep op de hengsels van mijn handtas en druk de vertrouwde vorm dicht tegen me aan. Mijn nervositeit doet Looyers glimlachen.

Glimlachen? Oké, nu krijg ik het echt Spaans benauwd.

Wat is Looyers van plan? Improviseert hij zomaar wat of is hij me moedwillig aan het beproeven?

Ik verzet me op mijn stoel alsof dat de spanning zou kunnen verbreken en overweeg om naar de hoek van de kamer te wandelen om een glas water voor mezelf in te schenken.

Maar mijn kont lijkt wel aan de stoel vastgelijmd te zijn.

Looyers gaat onverstoord verder met een valse glans in zijn ogen. “Om de beste handtassen te produceren, zoals jullie doen, en om hierover het best te communiceren naar de

Europese markt toe, zoals wij beogen te doen, moeten we in de eerste plaats weten wát erin zit.”

Ik probeer mezelf gerust te stellen, want Looyers kan onmogelijk weten wat er in mijn handtas zit. Ik ben een eersteklas ninja in het verstoppen van Dekentje op de werkvloer, *no way* dat hij zonder mijn medeweten een blik op mijn diepste geheimen geworpen heeft en wéét hoe hij me van m’n à propos brengt door te zinspelen op de inhoud van mijn handtas.

No way. No way ...

Maar juist dat wordt mijn ondergang, besef ik met een ruk van bewustwording wanneer Christopher Looyers, die zak van een vent, die worm van een mens, mijn handtas vraagt. Hij trekt hem niet uit mijn handen.

Natuurlijk niet – dat zou onbeleefd zijn.

“Juffrouw Demoorteleer, *if you please*. Je handtas, zodat ik deze belangrijke heren een glimp van de vrouwelijke psyché en ons marketingplan kan laten zien.”

Zijn ogen dreigen ermee het me moeilijk te maken als ik weiger. Over me te gaan klagen bij HR of misschien gewoon een gemene roddel te verzinnen over hoe ik kantoorartikelen jat om mijn stationsromannetjesverslaving te financieren.

“Liever niet, Christopher,” verklaar ik met een doodse kalmte. “Liever wél, Marie.”

Wat nu? Wat kan ik doen? Ik voel me als een konijn in het nauw gedreven door een vos. In een reflex sta ik op, klaar om te vluchten. *Survival protocol*.

Dit kan hij toch niet maken, zomaar eisen dat ik ...

“*It’s okay, we don’t need to see,*” zegt meneer Matsumoto diplomatisch. Ik merk nu pas dat alle Japanners zijn opgestaan omdat ik ben opgestaan. Mijn kreeftenvoeten willen rennen rennen rennen.

En dan doet hij het toch. Datgene wat me daarnet nog onmogelijk leek: Looyers rukt mijn handtas uit mijn armen,

ritst hem open en gooit de inhoud op de vergadertafel alsof ik de verdachte van winkeldiefstal ben in een crimeserie. De mannen verwachten wellicht een gekletter van lipsticks, huissleutels, pakken zakdoekjes, handcrème en een portefeuille waar alle munten uitvallen. Maar slechts één voorwerp belandt met een zuchtende plof op tafel wanneer hij mijn handtas omkiepert en mijn hart in een wurggreep houdt.

Twintig minuten later zit ik met Dekentje over mijn kop getrokken op het gehandicapent toilet van de elfde verdieping en ervaar ik een totale, volledige, complete meltdown. Ik huil op een manier die niet past bij volwassen vrouwen, eerder bij een kleuter wanneer die achter de rekken kasjmiertruien gekropen is in de H&M en de weg naar buiten niet meer vindt.

Geen teen komt onder Dekentje uit. Zelfs geen sprietje haar. Ik zit met mijn knieën opgetrokken tegen mijn borst en maak me zo klein mogelijk. Ik ben nog nooit zo vernederd geweest in mijn leven.

Mijn leven.

Dit kom ik niet te boven. Zelfs niet met Yms hulp. Zelfs niet met professionele hulp. Zelfs niet als Vincent Verhaghen me niet had gedumpt en thuis op me zat te wachten om me op te beuren en te zeggen dat het allemaal wel goed zou komen, want hij houdt van me en onze kinderen gaan zijn blauwe ogen krijgen.

Dit is het einde van de lijn: ik stap af van de 'probeer gewoon normaal te doen'-trein en neem de geen-weg-terugbus naar het bipolaire evenbeeld van Wonderland.

We're all mad here.

Oh mijn god, hoe kan ik ooit nog mijn gezicht vertonen bij Mannocorp, zelfs al is het maar om zo snel mogelijk van hier

naar de voordeur te rennen en nooit meer achterom te kijken? Dat zelfingenomen glimlachje op Looyers gezicht toen hij ...

Ik denk terug aan de diepte van mijn vernedering en barst opnieuw in dat verschrikkelijke kleuterhuilen uit.

Ik kom nooit meer van deze verdomde toiletpot af. Als ik hier gewoon kon blijven, gewoon nooit meer naar buiten hoefde te gaan, gewoon een leven kon bouwen in deze toch wel vrij ruime en schone wc.

Proviand laten leveren door de supermarkt – haalbaar. Ik heb Dekentje, ik heb mijn smartphone voor communicatie en entertainment.

Zijn er hier stekkers om die mee op te laden? Ik zal hier op z'n minst gezegd de nacht moeten doorbrengen, dus ...

Een deur gaat open.

Het getik van hakken. Oh, andere mensen gebruiken deze toiletruimte natuurlijk ook.

Ik houd mijn adem in, maar dat is niet makkelijk als het gesnik steeds weer probeert los te barsten uit mijn mond of longen of waar gesnik dan ook vandaan mag komen.

“Marie? Oh Jezus, Marie?” Tina’s stem bereikt me vanachter de deur van het wc-stalletje.

Aangezien de boven- en onderkant open zijn, hoort ze elke wanhopige snik. Ik probeer te bedaren en veeg mijn tranen af aan Dekentje. Nieuwe wellen steeds weer op in hun plaats.

Ik wieg heen en weer; sssst, sssst. Tina is hier.

Doe normaal.

Met een duister gegrinnik besef ik dat ik nog één graad erger ben dan een *crazy cat lady*: ik ben een ‘zit onder een troostdekentje te huilen op de gehandicapten-toilet’-lady. En ik maakte zonet al met een half brein plannen om mijn officiële domicilie naar hier te verzetten.

Mooi hoor.

“Marie?”

“Aahhrrummpfhrzzz.”